

ARVUSTUS | Rahvusooperi „Lõbus lesk” on kirju, intensiivne ja lõunamaiselt särav

Kui noored andekad solistid end vabamaks laseksid, oleks eeldusi ka Pinna, Otsa ja Sallo väärilisteks rollisooritusteks.

Franz Lehári „Lõbus lesk” on maailma üks mängitumaid operette, mis on ka korduvalt Estonia lavale jõudnud. Seekordne lavastus on järjekorras üheksas. Juba paar aastat pärast professionaalsele [Estonia teatritrupile](#) aluse panemist tõi Paul Pinna lavale Lehári toona võrdlemisi uue lavateose. Nii pani Pinna, kes ise oli Saksamaal ennast täiendanud, aluse Estonia operetitradsioonile. Aastate jooksul on selles Lehári meistritöös publikut vaimustanud Milvi Laidi, Georg Otsa ja [Vanemuise teatris Helgi Sallo](#) osatäitmised.

Siiski tundub, et Viini klassikaline operett ei ole eesti muusikaartistide jaoks pehme pähkel. Kust küll võtta seda iseenesestmõistetavat sundimatut elegantsi, kui tegemist on tõsiste tööinimestega, kel hinges siiras mure soorituse kvaliteedi pärast.

Eri meeleoluga etendused

Augustis esietendunud Brasiilia lavastaja André Heller-Lopesi lavastuses teeb kaasa mitu solistide koosseisu ning neil kõigil on isesugune dünaamika ja energia. Nägin kahte täiesti erineva meeleoluga etendust.

[Estonia teater](#) on Viini lavadelt laenanud suursuguse soprani Katrin Targo, kes on õppinud Austrias ja aastaid laulnud nii suurvorme kui ka ooperirolle maailma lavadel. Tõepoolest on Targo loodud Hanna Glawari kujul suurust ja jõudu nii vokaalses esituses kui ka lavalises olekus. Puudu jääbki haprusest ja haavatavusest, mis süvendaksid lese inimlikku mõõdet ja sunniksid publikut tema saatusele kaasa elama. Katrin Targo Hanna on sedavõrd jõuline tüüp, et hetkekski ei teki kahtlust, et ta paneb laval ükskõik kelle tegema just seda, mida heaks arvab.

Tamar Nugise krahvil on palju positiivseid külgi, laitmatu vokaalne sooritus, silmapaistev lavaline kuju ja liikuvus. Siiski on

epl.delfi.ee

Teater Vanemuine
Rahvusooper Estonia
Estonia teater
Teater

kogu lavastuse meestegelaste käitumises häirivalt palju veiderdamist. Miks peaks rikas lesk huvi tundma rahatu krahvi Danilo Danilovi tsi vastu, kel on ilmselged alkoholiprobleemid, vastupandamatu soov sukelduda lõbustustesse ja kes on võimetu töötama, kui mitte tema erakordne sarm kõiki õrnema soo esindajaid jalust ei niidaks. Eks see sarm peaks teatrisse tooma ka tänuliku operetipubliku. Tamar Nugise esituses oli hetki, kui veiderdamask langes ja korraks ilmus nähtavale krahvi sümpaatne tõsisem pool. Aga valdavalt domineeris kohustus olla naljakas. Lavastuses annavad tooni kummaliselt käituvad mehed ja tõsised naised, kes püüavad kuidagi selles segases maailmas oma teed leida.

Ka Heldur Harry Põlta Camille de Rosilloni rollis kippus mängima eelkõige veidrikku, keda sellised sarmikad naised nagu Kadri Nirgi ja Karis Trass Valenciennet rollis ei saa kuidagi tõsiselt võtta. Karis Trass, kes debüteeris Estonia laval, oli väga võluv ja vokaalselt veenev. Ta üllatas ka kui suurepärase tantsija. Veidi vabamaks võiks areneda küll sõnaline osa.

Naised on veenvamad

Janne Ševtšenko Hanna Glawari lahendus erineb suuresti Katrin Targo omast. Temas on rohkem haprust ja haavatavust, mis laiendab esituse emotsionaalset tundeskaalat. Ehkki laulja madalam register kohati ei kanna, korvab selle puudujäägi veenev lavaline olek ja sarm. Ka Argentina kunstniku Sofia Di Nunzio Hollywoodi filmiklassikast inspireeritud kostüümid, mis Katrin Targo seljas tundusid jäävat teisele poole hea maitse piiri, mõjusid Janne Ševtšenko seljas edevalt mänguliselt.

Reigo Tamm krahv Danilo Danilovi tšina hakkas kohe etendust vedama. Tema lavale ilmudes läks lugu käima. Ka kõnetekstid olid jälgitavad ja nende mõte jõudis saali.

Seda ei saa öelda kõigi solistide lavakõne kohta.

Külalislavastajatel on tihti raske anda täpseid juhiseid võõrast keelt kõnelevatele artistidele ja seega tuli nii mõnigi kord ka dialoogide, mitte ainult laulude ajal ekraanidelt teksti lugeda. Väga tore võtte oli panna Pontevedro saatkonna ametniku Nieguse rolli mängima legendaarsed Katrin Karisma ja Lydia Roos. Tavapäraselt on see meeste roll ja Estonia eelmises lavastuses mängis seda Tõnu Kilgas. Nüüd naerutab Katrin

Karisma publikut muu hulgas lihtsalt üle lava kõndides. Siin mängivad koos sarm ja tohutu lavakogemus.

Mutitalendi dirigendidebüüt

Franz Lehári „Lõbusa lesega” tegi Estonias oma dirigendidebüüdi ka multitalent Jaan Ots. Kuigi lava ja orkestri sidemes võis vahel tunda kerget loksu, on ilmselgelt tegu musikaalse ja huvitava interpreediga.

Lavastus, lavakujundus ja kostüümid on Ladina-Ameerika lavastusgrupile kohaselt värvilised ja toredad. Loo emotsionaalse ja muusikalise kõrghetke saabumist teises vaatuses tähistab hiigelbanaanide lavale ilmumine. Kõik on kirju, intensiivne ja lõunamaiselt särav, aga Viini aristokraatlikkus ja Hollywoodi kergus jääb seekord kättesaamatuks.

Ja kui noored andekad solistid ise rohkem mängust mõnu tunneksid ning nii väga ei püüaks, siis oleks eeldusi ka Pinna, Otsa ja Sallo väärilisteks rollisooritusteks.

- ÄÄREJUTT -

LAVASTUS

„Lõbus lesk”

Franz Lehári operett

Viktor Léoni ja Leo Steini libreto Henri Meilhaci komöödia „L'attaché d'ambassade” („Saatkonnaatašee”) ainetel.

Lavastaja: André Heller-Lopes (Brasiilia)

Dirigendid: Kaspar Mänd, Lauri Sirp, Jaan Ots

Hanna Glawari rollis Katrin Targo, Helen Lokuta või Janne Ševtšenko, krahv Danilo Danilovitši rollis Tamar Nugis või Reigo Tamm, parun Mirko Zeta rollis René Soom või Jassi Zahharov, Camille de Rosilloni rollis Mehis Tiits või Heldur Harry Põlda

Esietendus rahvusooper Estonias 19. augustil 2021.

- PISITEKST -

Lavastuses annavad tooni kummaliselt käituvad mehed ja tõsised naised.